

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 Bucur ești 6

O inovație pur americană! Fondul „Casa tăcerii“ Cărămizi pentru „Casa tăcerii“

Un agent de circulație surdo-mut

Până acum știam că numai în America ingeniozitatea oamenilor originali mergea până acolo unde realizările păreau inacceptabil de înfăptuit sau măcar de atins; deși părerea celor ce nu cunosc obstacole în cale, pledează împotriva, ca și credința marelui Napoleon I, care a aruncat în miezul vremii celebrele lui cuvinte lapidare: „Nimic nu este imposibil!“.

Așa că inovația chestorului Botez deși este senzațională pe noi surdo-muții nu ne surprinde, căci noi surdo-muții — nu toți câți suntem, ci cei ce înțelegem, cu voința și încrederea fermă de a ne ridica și egala în orice direcție ce privează activitatea celor normali, — știm de ce sunt capabili surdo-muții, dacă li s'ar îngădui să răsbătă în viață după aptitudinile lor și după chemarea ce o au fiecare.

Nu-i vorba sunt și unii cari nu pot produce nimic, aceștia sunt din categoria a-

celora ce au facultățile mintale atrofiate care și pe un om normal îl prezintă la fel, când este atins.

Inovația chestorului Botez este binevenită și fericită din toate punctele de vedere. Am crezut și eu că este o glumă ca atâtea altele, dar — ducându-mă la fața locului — am recunoscut în agentul surdo-mut, pe colegul meu de clasă del Institutul de surdo-muți din Focșani, pe Petre Popescu. Din Iunie 1916 nu-l mai văzusem.

Acum câți-va ani acesta era membru activ în societatea de surdo-muți și numai din cauza unor neînțelegeri inerente surdo-muților, a părăsit-o.

Astăzi îl vedem zilnic activând liniștit și enervat în noul post ce pare că se împacă bine, iar publicul pare mulțumit de el și de ideea fericită a chestorului Botez, căruia îi aducem sincerele noastre laude.

V. D.-L.

A mai donat lei 500 (cinci sute) pentru fondul de construcție a „Casei tăcerii“ d-na Margareta Jecu din Focșani, str. Impăratul Napoleon III.

Această sumă a fost donată în memoria soțului ei.

Cu suma din urmă, adică a lei 5.415 adăugându-se donația de mai sus, fondul s'a mărit la 5.915 lei.

Donățiile se primesc la sediul societății de surdo-muți, str. Fontăriei nr. 12, București 6, prin mandat poștal.

Pe această cale societatea surdo-muților, exprimă cele mai vii mulțumiri d-nei Margareta Jecu pentru deosebita atenție.

Cu aprobarea onor. ministerului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale prin ord. No. 63811 din 5 Septembrie 1936 și sub controlul onor. prefecturii poliției Capitalei s'a pus în vânzare 200 carnete a 50 cărămizi fiecare, cu 5 lei cărămida.

După epuizarea primului stoc de carnete și după controlul aplicat de onor. Prefectura poliției Capitale, se va distribui al 2-lea stoc de 200 carnete și așa mai departe până ce vom realiza suma necesară cosntruirii casei tăcerii.

Societate surdo-muților convinsă că apelul ei lansat în toată țara prin președintele ei, va găsi răsunetul înțelegător datorită căruia instituția surdo-muților își va menține existența și asigură dezvoltarea culturală

și socială a atâtor nefericiți surdo-muți, dându-le adăpost și posibilitatea de ași forma o situație în casa lor proprie-amenajator cu ateliere și cămin, adresează și pe această cale la bunăvoința celor înțelegători, părinți rude și prieteni de ai surdo-muților să dea tot concursul societății de surdo-muți ca inițiativa ei să-și atingă scopul cât mai curând pentru ea odată cu primăvara anului 1937 să se înceapă cu construirea și terminarea lăcașului de lumină și viață: „Casa tăcerii“, edificiu care prin construcția arhitectonică originală va împodobi Capitala României, cu un edificiu cu adevărat monumental.

V. Dimitriu-Leorda

Un document privitor la surdo-muți

(Urmare și sfârșit)

El nu poate prin el însuși să vadă pericolul la care se expune, răul ce poate decurge dintr-o greșală. Față cu astfel de oameni expuși cum sunt la capriciile unor facultăți intelectuale de loc, sau rău dezvoltate, nu trebuie oare să fie cineva care să-i protejeze, să-i susțină de la influența nefastă a propriei lor infirmități? Care să se gândească în locul lui. Care să-i servească de conducător, povățuitor și protector în tot cursul existenței sale?

Îată dar necesitatea de a organiza societatea de ajutor și patronaj pentru surdo-muți.

Societatea va avea grija de a arăta părinților, când vor avea convingerea tristă că copilul lor este surdo-mut, cea mai bună cale de urmat cu copilul lor; apoi la etatea de școală tot ea vor trebui să-i îndrumeze pasul, dar mai ales după eșiră din școală acțiunea societății va fi și mai mare. Se va îngriji de el, făcându-l să învețe o meserie, așezându-l în ateliere sau stabilimente industriale la orașe, procurându-i instrumentele necesare pentru a putea să-și lucreze meșteșugul pe socoteala lor acei destoinici, sau să lucreze pământul cu folos, să nu fie lăsat a fi exploatat fără milă nepălatinându-se în mod cinstit și cum merită munca sau serviciul ce va face. Făcându-l să economisească, să pună la o parte din cetace câștigă, pentru a se putea ajuta la caz de boală, bătrânețe și moarte. În chipul acesta se va constitui o societate de ajutor mutual între ei.

Programul societății de ajutor și patronaj este vast și pentru realizarea acestui program, de două lucruri este nevoie: De bani și mai ales de devotament, căci e mai ușor de dat bani, decât un ajutor moral din inimă și devotat. Trebuie mult devotament, căci surdo-mutul toată viața trebuie urmărit pas cu pas, să i se procure de lucru, să-l ajutăm cu sfatul și cu fapta, cu alte cuvinte să-i acordăm o protecție eficientă iar nu de paradă.

Îată de ce e nevoie de persoane de devotament, care să înțeleagă că adevărata manieră de a ajuta pe sărac, este a-l aduce în stare să nu aibă

nevoie de ajutor bănesc. Vor fi mulți care vor fi incapabili să producă ceva, aceștia vor avea nevoie de ajutor bănesc, dar marea majoritate nu, ci numai trebuiesc ajutați ca să poată produce cât mai mult.

Așa se prezintă lucrurile, când privim chestiunea în general. Dacă însă privim starea din țara noastră, vedem că lucrul e cu mult mai greu căci totul trebuie făcut dela început.

Va trebui mai întâi să dăm surdo-muților instrucțiune și educațiune precum și o meserie, căci numai astfel din cei 800 copii surdo-muți, în loc de trântori vor deveni cetățeni folositori lor, familiei și țării lor. Va trebui ca pe adulții cari n'au un meșteșug, să-i învățăm unul în raport cu aptitudinea fiecăruia, iar pe cei ce au unul să căutăm a-i plasa bine ca să câștige în raport cu munca lor. Va trebui — și nu cu ușurință — ca pe cei învățați să trăiască din cerșit sau pe socoteala altora, să-i facem să lucreze. Și atunci când ei vor ști că este cineva care să ocupă de ei, se interesează, iar lumea când va ști că acești nenorociți nu vor mai putea fi exploatați ca până acum, mare folos va fi și pentru unii și pentru alții.

Îată în linii mari modul cum cred că ar trebui să se constituie această societate și care va fi programul ei.

Statul neputând da, precum am arătat mai sus, instrucțiune la toți cei 800 copii surdo-muți, căci ar fi o cheltuială prea mare, societatea va stărua ca statul să înființeze deocamdată un institut pentru fetele surdo-mute în etate de școală, cu ateliere pentru lucru.

În institutul de băieți, precum și în institutul de fete se va preda metoda orală, avându-se însă grija ca în aceste institute să nu se primească de cât băieții și fetele mai bine dotați de natură și cu cari se pot obține în adevăr rezultate foarte frumoase, cari să compenseze sacrificiile pe care le face statul, iar nu să se facă recrutarea la voia întâmplării cum se face astăzi, dându-se de multe ori burse celor ce nu me-

Continuare în pag. II

Al V-lea congres internațional al surdo-muților; Paris, August 1937

Spicium din „La Gazette des sourds-muets“:

Comitetul organizator al congresului primește în fiecare zi numeroase adevizuni atât din Franța, cât și din străinătate.

Suntem fericiți a vedea în comitetul organizator figurând și numele iubit și respectat a primului magistrat al republicii d. Al. Lebrun, președintele republicii.

Mai notăm pe d. M. Zay, ministrul educației naționale; d. M. Sellier, ministrul sănătății publice; președinții consiliilor municipale din Paris și al consiliului general a Senei; numeroși parlamentari și consilieri gene-

rali; directorii instituțiilor și profesorii școlilor surdo-muților din Franța; diferite personalități promeminente din lumea tăcuților printre care figurează și numele sculptorului român Dimitriu-Leorda, cunoscut în cercurile tuturor surdo-muților din lume prin scrierile sale în toate revistele tăcute.

Această listă este mai mult decât trebuie pentru a garanta o reușită deplină a celui al V-lea congres internațional a surdo-muților din Paris din anul 1937.

Vom mai reveni asupra lui în numărul viitor al „Gazetei“.

Televiziunea și surdo-muții

Am mai arătat și în numărul trecut al ziarului nostru că de curând a fost dată în folosirea publicului prima linie telefonică televizionară între Berlin și Lipsca.

Prima convorbire televizionară în lumea surdo-muților a fost cea a doi îndrăgostiți.

Fata a intrat într-o cabină de televiziune, a apăsă pe buton.... pe ecranul ei a apărut imaginea logodnicului cu care au convorbit prin mișcarea buzelor. Zilele trecute s'a făcut a

doua experiență în această nu mai puțin interesantă invenție.

Au fost puși în legătură între ele două extremități ale liniei doi surdo-muți, pentru a conversa în limba lor pantonimică. La Berlin „vorbea“ d. Albergs, președintele Federației surdo-muților din Germania, iar la Lipsca un alt surdo-mut.

Aceasta este a doua convorbire telefonică de acest fel.

Pe când se va introduce și la noi asemenea experiențe?

Recunoștința unor părinți

În una din principalele străzi a unui mare oraș din Ungaria, cu câte-va zile înainte de Crăciunul anului trecut, s'a întâmplat un fapt adevărat, extraordinar, miraculos. O fetiță de circa 8 ani (nu-mi mai amintesc numele), surdomută, însoțită de guvernanta sa, s'a desprins deodată din mâna acesteia și în timp ce traversa strada a fost surprinsă de un automobil, care o lovi violent răzind-o, însă în mod ușor. Ajutată de cei prezenți, și părinții imediat informați de nenorocirea survenită copilului lor drag, consternați, alergară la locul accidentului, avură marea surpriză și bucurie să audă pe fata lor vorbind. Astfel, în loc de a ocări pe șofer, dânsii îl îmbrățișară cu lacrimile în ochi. Sergentul din stradă, care asistase la această scenă, duse pe șofer înaintea unui polițist care ordonă să fie închis pentru neobservarea regulamentului circulației.

După câteva zile șoferul apărură înaintea judecătorilor, și aici mare i-a fost mirarea și bucuria de a vedea în părinții fetei, cei mai calzi apărători. Nu s'au constituit parte civilă, ci din contra se rugară foarte mult de tribunal pentru, ca să achite pe vinovat... pentru al-cărui fapt, fetița își căpătase graiul. Cu toate acestea judecătorii pedepsiră pe șofer la 10 zile de închisoare. Părinții atunci au făcut apel pentru grațierea acestor 10 zile, lucru ce a fost imediat executat.

Mută-te de acolo!

Cunoaște-ți povestea: Un cutare, filosof, și-a găsit un locușor bun și însoțit. Locul acesta, credea el, că aparține de acum înainte numai lui.

Apare deodată un alt cutare, al doilea, care găsește locul ocupat de cutare întâiu; locul acesta i se pare a fi după toate dorințele lui.

Al doilea cutare spuse: „Acuma mută-te de acolo, ca să-l ocupe eu la rândul meu”. Dreptul celui mai tare are întotdeauna întâietate. Locul însoțit aparține persoanei, care posedă cele mai viguroase brațe...

Instituția Națională a Surdo-muților se găsește într-o situație identică. Ea lasă să treacă anii rămânând tot pe același loc însoțit, pe care îl consideră de acum înainte ca fiind bunul ei firesc, un fel de domeniu ereditat...

Ea și-a uitat despre existența unuia mai tare, a cărui drept este mai întotdeauna predominant, după cum se afirmă, cel puțin. Cel mai tare este Statul, care a observat că dela strada Sf. Iacob până la strada Ulm, distanța nu este prea mare și unde cum se zice tinerele fete a școlii normale dela Sèvres își urmează cursurile lor. Spre a le cruța un drum plăcutos, Paris-Sèvres, n'ar fi politicos pentru aceste tinere frumoșii, ca surdo-muții să fie mutați din locul lor obișnuit, pentru a instala acolo pe frumoșele din Sèvres: „mută-te de acolo, căci aci e locul meu!”.

Fie și așa... Dar pentru ce trebuia ca surdo-muții să mai plătească această operație?... Pentru ce?... Numai există oare alte locuri libere în cartierul vecin cu strada Ulm?...

Observați, colțurile care ar fi de folos unor asemenea proceduri fără scrupule, abundă. Din nenorocire, ocupanții lor sunt mai tenaci decât copiii a-batelui cu spada, fără asta...

Să-mi permițeti a vă face să reiasă tot paradoxul existenței Institutului Oceanografic pe muntele Sf. Genevieve... Surdo-muților, amicii mei, faceți propunerea ca în locul vostru peștii să fie din micul lor domeniu din cartierul latin să fie mutați și ei. Peștele la mare! Oceanul va face o primire bună tuturor locuitorilor lui de origine pescărească. După aceasta, dați drumul fetelor din Sèvres în clădirea Institutului Oceanografic, care, să fiți liniștiți, nu miroase de loc a scrumbie.

Dar dacă Institutul Oceanografic nu este destul de vast? Să se construiască atunci jur împrejurul clădirii, care vor putea fi, dacă doriți, construite chiar din pișcoturile de Sèvres.

Cel puțin fetele din Sèvres să nu arată o altă preferință pentru un alt locușor bun și însoțit, de exemplu pentru Institutul Agronomic din strada Claude-Bernard? O idee, după părerea mea, foarte ingenioasă. Sfețele la țară cu ele! La fân cu agronomie! Pentru ei onoarea sacrificiului, ceoaze va face bucuria Verginilor de Sèvres... Pentru ce doriți dvs., ca un agronom să fie orășan? Oare fânul și trifoiul se cultivă pe trotuar? Oare se sădesc cartofi între pavaj?

O să-mi spuneți, fără îndoielă, că există și alte locuri deasemenea încălzite de soare, care ar provoca unanima plăcere a fetelor din Sèvres, de exemplu Cluny, bogat în fortificații cari fac gloria sa și care ar putea servi ca emblema studenților noastre normaliste.

Sau Goebelinele, deasemenea colț însoțit și ereditat, unde amintirile atâtor tapițerii celebre vor servi de pildă ca răbdarea Penelopei noilor venite?

În sfârșit să constatăm deasemenea că nu este nici o necesitate ca Grădina Plantelor să fie separată de cea Zoologică. La Vincennes, Grădina Regelui, cu vulpele și urșii, fie ei savanți sau nu!... Fetele din Sèvres li se cuvine moștenirea d-lui de Buffon cu manșete de o cochetărie atât de feminină.

S'ar putea ca Halele de Vin să cedeze niște terenuri vaste spre o înființare a unei școlii noi de Sèvres...

Să nu uităm de existența vechii Salpetrière, nu tocmai așa departe de strada Ulm...

Gândiți-vă deasemenea la școala orbilor, unde fetele din Sèvres s'ar găsi după placul lor, sau e Casa Invalizilor atât de bogată în Istorie și muzeele frumoase, unde se poate instrui...

Nu s'ar putea muța gara din Montparnasse spre periferia exterioară? Fetele din Sèvres la Montparnasse vor fi de o literatură vă asigur...

În sfârșit se asigură că Palatul Luxembourg este deasemenea destul de vast și că „patres coscripti” nu abuză de loc de sedințele lor de noapte. Presupunem că ei ar avea amabilitatea de a ceda locurile — senatorul Labosse era cel mai galant — Studioul Luxembourg. Admit această fără dificultăți. Sola Bullier va fi ușor transformată într'un Senat. Știți dvs., că filturile abundă acolo, cu sidef sau fără...

Nici să nu uităm Observatorul, care este și el foarte aproape. Astronomii, se zice sunt în lună. Ei nu își vor da seama de transferarea lor la Sèvres...

Vai! Spiritele ușuratece, care deasemenea abundă și ele își vor răspunde că auzez, că propunerile mele nu au decât un sens umoristic de o absurditate excesivă.

Nu este mai ușor oare de a muța surdo-muții din locul lor? Cine face mai puțină gălăgie se mută mai bine. Pentru faptul acesta, vulpea se pune a gătui păsările...

Și pe urmă, aproape eram să uit, se pare, că domeniul ereditat a surdo-muților este destul de vast și că el este bogat în terenuri frumoase, care „afacerile sunt afaceri”, adică s'ar putea cu ocazia aceasta face afaceri bune, căci ar fi o crimă lăsând parcelele atât de frumoase actualei stări de lucruri... Aceste grădini, aceste cârți, acești pomi, oaza frățească a Luxemburgului. Anacronismul în plin Paris!

La vițelul de aur cu aceste verdețuri! La Cresus cu aceste terururi! Este de acum cântărit, reflectat, calculat...

Mi-e frică că această poveste despre fetele din Sèvres să nu fie numai o fabulă, un nou La Fontaine să nu scrie într-o bună zi „Surdo-muții, Fetele din Sèvres și Financiarii”, care ar fi ca moralitate în felul fabulei „Stridiile și cei doi avocați”.

Însă de data aceasta, judecătorul nu va fi judecătorul. Va fi o combinație și încă bună...

LOUIS BOUJANT

N. R. — Publicăm articolul de mai sus care se potrivește de minune cu celace s'a întâmplat primului nostru institut de surdo-muți dela Focșani cărui școala normală i-a răpit localul propriu nu de dragul fetelor din Sèvres ci de dragul „băieților floriceleului”!

La Paris „se vrea”, pe când la noi „s'a făcut” căci surdo-muții prin conducători lor dela institutul de surdo-muți fiind slabi, forța lui Florea s'a impus. Halal să le fie!

Filmul mut și surdo-muții

Casa surdo-muților din Algeri a avut fericirea de a primi în dar un splendid aparat cinematografic în valoare de 10.000 franci, eliminat de câțiva ani din cauza filmelor sonore.

D. Fenaudis, astfel cunoscut pe piața din Algeri, este generosul mecenat și numele lui a fost scris imediat în cartea de aur a Asociațiunii.

Dacă am avea și în România un generos Fenaudis, societatea noastră ar putea să fie înveselită de proiectarea filmelor mute, distracție care, din nefericire, ne-a fost răpită prin apariția cinematografului vorbitor.

Un document privitor la surdo-muți

— Urmare din pag. 1-a —

rită, iar cei bine dotați rămânând în întineric.

Ce se va face însă cu majoritatea din cei 800 de copii? Întru cât nici statul și nici inițiativa particulară nu poate înființa institute pentru toți, căci aceste institute reclamând regimul de internat ar necesita cheltuieli foarte mari, personalul didactic al învățământului primar se formează din absolvenții școlilor normale, d. M. Ionescu, care este specialist în pedagogia anormală și metodele de învățământ ale surdo-muților, nu numai în metoda orală întrebunțată azi pretutindeni în școli, dar în toate celelalte metode mai simple ce s'au întrebunțat mai înainte; să facă în fiecare școală normală, anual cu elevii din ultima clasă, câte 4-6 cursuri teoretice și practice asupra modului de a învăța pe surdo-muți să scrie, să citească, să socotească, etc., adică noțiunile prime și absolut indispensabile în viață. Și pentru că metoda orală reclamă 8 ani pentru demutizarea unui copil surdo-mut se va preda elevilor școlilor normale nu numai această metodă, ci toate metodele, lăsând pe fiecare să aplice la școala lui, când va avea surdo-muți, orice metodă, orice mijloc, numai să le dea noțiunile elementare despre care am spus mai sus. Cu modul acesta cu încetul, în fiecare școală, vom avea câte un dascăl care să fie inițiat în acest învățământ și care având astfel de elevi va ști cum să-i instruiască.

Intrucât privește recrutarea profesorilor special pentru cele două institute de surdo-muți băieți și fete, ei s'ar putea forma în străinătate sau mai repede și cu o minimă cheltuială la Focșani de către d. M. Ionescu.

Cu modul acesta problema instruirii celor peste 800 copii surdo-muți în etate de școală

ar fi rezolvată. Intrucât privește pe aceștia, după ce vor fi având noțiunile elementare de instrucțiune, precum și surdo-muții adulți fie că individual ar fi plasați la ateliere bune, fie că ar fi concentrați în grupe mari și cu modul acesta s'ar realiza și a doua parte a problemei, cea mai de căpetenie, care le-ar asigura pentru toată viața existența Pentru mulți s'ar putea alcătui o colonie agricolă unde ar învăța agricultura, pomologia, grădinăria, etc. Pentru asigurarea învățământului profesional s'ar putea în parte utiliza și școlile de meseri, profesională și de agricultură ale statului. Odată meșteugul învățat fiecare se va duce la vatra sa unde va exercita ceea ce a învățat sub controlul societății, care la nevoie îi va ajuta la procurarea uneltor necesare.

Pentru funcționarea acestei societăți se va constitui un comitet central cu reședință în București. Din acest comitet vor face parte, pe lângă persoanele caritabile și toți industriași, fabricanții, reprezentând toate ramurile activității omenești.

Comitetul central va avea subcomitate în fiecare județ. În aceste subcomitate vor face parte de drept: prefectul, primarul, medicul primar de județ, Revizorul școlar, Protoereul, etc., a orașului de reședință, având în ele reprezentate toate profesiunile, pe lângă persoanele caritabile. Chiar în comunele rurale s'ar alcătui subcomitate compuse din: primar, învățător, preot, notar și frunțașii comunei. Acestea numai acolo unde s'ar crede necesar.

Modul de funcționare al comitetului central și al subcomitetelor precum și constituirea societății se vor face pe baza unui statut care se va alcătui și va fi dată cu constituirea comitetului.

Când umbli să păcălești un surdo-mut

Un surdo-mut din Capitală, fusese rugat de o rudă a sa din provincie; să fie așa de bun și să meargă cu cineva ca să cumpere o vioară pentru un băețas ce-l avea, căci a auzit că în Capitală sunt mult mai eftine.

Surdo-mutul nostru, se află la o grea răspântie.

În primul rând ținea foarte mult să-și servească ruda, în al doilea rând, nu avea pe nimeni cunoscut printre cei cu urechi. Deci nu știa ce să facă.

În cele din urmă se decise.

Se duse deci la un magazin cu instrumente, și ceru în scris să i se dea o vioară 3/4 pentru un băețas.

Negustorul văzând că are de aface cu un surdo-mut, se gândi ca să-i dea o vioară dintre acelea ce le ținea de ani de zile în prăvălie și nu se găsea cumpărători pentru ele.

Făcu deci semn unui vânzător și-i spuse ce să facă. Acesta alergă repede, se cățărară pe un raft, apoi pe altul și în fine apăru cu o vioară foarte frumos lucrată. Dar vedeți că tocmai frumoșea ei dădea de bănuț.

Surdo-mutul nostru, o luă, o suci, o învărti, zdrăngăni așa într-o doară pe coarde, apoi întrebă de preț. Negustorul, îi scrisă că costă o mie lei.

Surdo-mutulului îi plăcea vioara dar nu-i plăcea prețul știa el că negustorul umbla să-l înșele. Ruda lui îi spusese că cele mai bune viori pentru copii nu costă mai mult de 500 lei, și așa și era.

Surdo-mutul nu; el o doare pe cea de 500 și gata.

Negustorul o mai suci, o mai învărti, dar surdo-mutul nu și nu, și pace.

În fine negustorul văzându-se strâns cu ușa, nu avu încotro și eo dete pe cea de 500.

Surdo-mutul plăti, se duse la poștă, expediă vioara și scrisă totodată rudei sale, că ne având cu cine merge, a cumpărat-o singură și nu știe dacă va fi bună.

Scurt timp după aceasta, primi o scrisoare în care ruda îi mulțumea și-l felicita pentru alegerea făcută, vioara dovedindu-se a fi una din cele mai bune.

Cum prețuiesc surdo-muții din Italia pe binefăcătorii lor

Se știe că în străinătate ori care instituție sau organizație, întemeiate pentru educarea, protejarea și reunirea surdo-muților își au tot sprijinul material și moral în oameni de bine prin a căror înaltă înțelegere aceste instituții au ajuns la prosperare.

De aceia surdo-muții țării lor respective păstrează un devotament sincer acelora cari i-au înțeles și care impresionează în mod profund.

Dăm mai jos câteva exemple culese din gazeta surdo-muților italieni, „La voce del surdomuto”:

În ziua de 26 Mai 1936, s'a stins nobila existență, spre sincera părere de rău a celorlora căroră le-a fost dragă, Amalia D'Agostino, văduvă Zilli, mamă afectuoasă și mult iubită a com. dr. Nicolo Zilli, președinte de onoare al Asociațiunii Sft. Gusti a surdo-muților.

Ființă de înalte virtuți și de înăscută sensibilitate de suflet. Dispăruta a împrăștiat întotdeauna cu nesfârșită bunătate toate admirabilele sale calități familiei, care a fost pentru dansa cultul cel mai înalt și cel mai nobil al vieții sale.

Stimatului comm. dr. Nicolo Zilli, — de care ne leagă un devotament fără limite pentru clara sa înțelegere a cauzei noastre, — care în casa sa maternă acum goală, își amintește în tăcere de scumpa umbră a celei dispărute trăgând dela dansa curajul și voința în sărguitoarea sa viață, pentru binele altora, exprimăm cea mai vie părere de rău.

În aceeași zi în durerea copiilor și a tuturor celorlora cari au cunoscut-o pentru rarele și înaltele sale virtuți, s'a stins în mod sfânt așa cum trăise, nobila existență a Stamurei Agostinelli, văduvă Ribechi, mamă adorată a doctorului Alberti Ribechi, consilier al Asociației San Guisti a surdo-muților.

Inzestrată cu o rară sensibilitate și cu o vie inteligență, nobila doamnă s'a dedicat numai familiei care forma pentru dansa bucuria sa cea mai mare și unicul scop al vieții sale, în cercul sacru al familiei sale. Dispăruta găsea întotdeauna cu surăsul ei bun bucuria de a trăi lângă copii săi adorați.

Familiei și, în special, dr. Alberto Ribechi, prieten sincer și atașat al cauzei surdo-muților, reînnoim expresia mahnirii noastre cu urarea ca timpul să ajute să indulcească sfârșirea pentru o dragoste pierdută în chip atât de dureros.